

גיליון מס'
28

פרשת "בהר"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

נוחה של מחשבה שלילית

לפני כשמונה שנים במהלך לימודי למבחינים לרבנות למדתי הלכות אבלות, קצת פחדתי ללמוד על נושא שמדבר על מתים, אבל לא הייתה לי ברירה זה חלק חובה במבחנים.

וכך במהלך הלימודים בנושא זה חשבתי לעצמי - מה היה קורה אם אני חלילה אצטרף לשבת שבעה? מה אעשה במקרה כזה או במצבים שונים? כדרכם של הלומדים הלכה שמנסים לפתח את המקרים שנלמדים לכדי הלכה למעשה. כנראה שחשבתי על זה יותר מידי, כי לאחר כמה חודשים אימי האהובה נפטרה בפתע בגיל חמישים ושנים, במהלך השבעה נזכרתי בפחדים שהיו לי במהלך הלימודים, והבנתי עד כמה נכונים דברי חכמים "את אשר יגורתי בא לי". אתם ודאי מבינים שמאז אני מרחיק כל מחשבה שכזאת שקופצת במחשבותי.

מקרה נוסף שחידד אצלי את ההבנה עד כמה מחשבות רעות משפיעות, היה זה במהלך שיעורים שמסרתי בהלכות שבת, וכשהגענו לנושא של חולה שיש בו סכנה האם מותר לחלל עליו את השבת, ובאיזה מקרים נחשב כפיקוח נפש, הבאתי דוגמא על ילדה שעברה ניתוח לב, שעל כל כאב מיוחד שלה הרי זה בגדר של פיקוח נפש ומחללים עליה את השבת, כשבליבי עלתה המחשבה על בתי היקרה שעברה כמה חודשים קודם לכן ניתוח בליבה.

אתם בטח כבר מבינים מה קרה באותה שבת, בבוקרו של אותה שבת אשתי מעירה אותי מוקדם מהרגיל: קום - היא אומרת לי. הילדה בוכה שיש לה כאבים חזקים בחזה, קמתי בזריזות וניסיתי להרגיעה, אולי תשתי משהו חם? ניסיתי לומר לה. אולי ניתן לך אקמול? אך שום דבר לא עוזר, הילדה נאנקת מכאבים. ואז - בפעם הראשונה מאז שנולדה, הייתי צריך להתקשר בשבת לאמבולנס כדי לקחת את בתי לבית החולים.

"ארור גבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרועו ומן ה' יסור ליבו" והיה כערער בערבה" (ירמיה יז, ה-ו).

אדם שבטוח בבני אדם וחושב שבידם לעזור לו או להזיק לו, אדם שכל הזמן מתכנן בליבו איך לשכנע את פלוני, או איך למצוא חן בעיני פלוני, בודאי שישור ליבו מן הבורא יתברך, מפני שכל שחושב על בני אדם אינו חושב על הבורא יתברך, וממילא מסיר את ביטחונו מאלוהים, ואז הוא חלילה בגדר ארור שזה ההפך מברוך, בדיוק כמו עץ הערער במדבר, שבמשך כל ימות השנה צמא למים.

לפני שנים רבות נסענו אני ומשפחתי לטיול בנהר הירדן, היה זה בבין הזמנים בקיץ כשהחום בארץ היה בשיאו. במהלך הטיול שמתי לב כי כל העצים הרחוקים מהנהר כבר יבשו, ואילו אותם עצים שגדלים על הנהר ירוקים וטריים כבימות החורף. אז הבנתי את הדברים שאומר הנביא ירמיה (יז, ח-ז):

"ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שורשיו ולא יראה כי יבוא יום והיה עלהו רענן ובשנת בצורת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי"

שר האוצר מודיע כי המשק בישראל נמצא בתהליך של מיתון, הכלכלה בירידה, אין מספיק דירות, לא ירדו מספיק גשמים השנה.

מה יהיה?

בא הנביא ומלמד אותנו: אדם שבטוח בה' יתברך לא מפחד מחוס שבא, או ממיתון שמסתמן, או שחלילה ממגפות שמשתוללות, משום שהוא יודע שאצל הבורא יתברך אין מיתון או חוסר במזמונים, ובודאי אין בעיות אינפלציה.

אלא - "לבורא עולם יש הכל, בכל כמות שירצה, ובכל זמן שיחפוץ, ואין לו מחסור בתרופות או צורך בחיסונים".

הבוטח בה' יתברך דומה לעץ ששתול על נהר הירדן, עץ ש"מצפצף" על תחזיות מזג האוויר, מפני שהוא יודע "אני נמצא ליד מקור המים, והפירות שלי כל הזמן טריים וטובים, אם לא ירד גשם, אני מסודר". כך גם הבוטח בה', בין אם המשק בירידה בין הוא בעליה, יודע בליבו אני מחובר למקור העליון של כל הכסף בעולם, ואצלו אין ירידות וחוסרים, אלא בשפע גדול ובקלות.

* * *

"אם לא שויתי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו" (תהלים קלא, ב).

הגאון מוילנא מסביר כאן דבר מדהים ביותר, ועוד יותר מזה, מרגש ונפלא, דוד המלך הגיע בפסוק זה למדרגה הגבוהה ביותר בביטחון בה' יתברך, ממש כמו תינוק שאין לו שום דאגות, מה יאכל לארוחת ערב, או איך לשלם את המשכני תא על הדירה וכו'.

כשבתי הקטנה נולדה בדיוק למדתי פסוק זה, ועקבתי אחר מעשיה, ללמוד מהו ביטחון אמיתי, וגיליתי חיים מושלמים.

אחרי הארוחה מרימים אותה לעשות "גראפס", והיא נשכבת לה על המיטה עם חיוך על שפתיה, ונרדמת בכזו שלווה...

וכשהיא מתעוררת ומרגישה חוסר נעימות בגלל רטיבות בחיתול, היא לא נראית מודאגת כלל, אלא פשוט צורחת פעם אחת... ומיד רצים אליה להחליף לה. ואם חלילה לא התייחסו אליה בפעם הראשונה, היא מתחילה לבעוס ולצרוח בקול רם - "איך אתם לא מבינים שצריך להחליף לי" - בטח חשבה בליבה.

שלווה... כך אפשר להגדיר את חייה של התינוקת, חוסר מוחלט בדאגות לעתיד, וכל דאגותיה זה למצוץ את האוכל שלה, ולתפוס תנוחה נוחה כדי לישון. כשגדלה ועברה לישון במיטה רגילה, באחד הלילות חצי מגופה נפל מחוץ למיטה, חיכיתי לראות מה היא תעשה. לפתע - היא התעוררה - כשהיא הבינה שלא נוח לה, אפילו לא ניסתה לעלות חזרה למיטה, היא פשוט צרחת: אמא... אמא... עד שריחמתי עליה והחזרתי אותה למיטתה. למדתי ממנה מוסר השכל, שאפילו מאמץ קטן היא לא חושבת לעשות, היא פשוט קוראת לאמא. כתב הגאון רבי אליהו מוילנא בחשיבות מידת הביטחון בספרו אבן שלמה (פרק ג): בטחון והסתפקות המה כללים לכל המידות הטובות, והם ההיפך מתאווה וחמדה. ועיקר הכל הוא הביטחון, ומי שהוא מחוסר ביטחון אין תורתו מתקיימת בידו. ע"ש.

מתוך הספר "יגל ליבי בישועתך"

פרקי אבות פרק ג'

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

ת"א	י-ם	ח"פ	ב"ש
19:16	19:18	19:18	19:15
20:07	20:09	20:10	20:07
21:01	21:04	21:05	21:01

בירושלים: ללוחות 40 דקות 18:58

להצלחת

לרפואת נתן יעקב בן לויזה חיים בן אסתר

לרפואת

לכבוד רבי שמעון בר יוחאי מלכה בת ווסינה

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמות\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 12,000 עותקים

הנהגות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

שאלות ותשובות

ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

סגולה לבנים צדיקים ותלמידי חכמים!

אמר מרן. כל אשה שרוצה שבניה יהיו צדיקים תתנהג בצניעות, כך כותב הזוהר הקדוש. קמחית, היתה אשה שזכתה לראות את שבעת בניה כהנים גדולים, אמרו לה במה זכית? "מימי לא ראו קורות ביתי שערות ראשי", אפילו את שערות ראשה לא ראו קורות ביתה, כשהיתה מסתלקת היתה שמה סדין על ראשה ומסתלקת אף שהקורות אינם בעלי רוח חיים, רק בשביל שאף אחד לא יראה את שערות ראשה. כך התנהגה בצניעות, ולכן זכתה לשבעה בנים שכולם כהנים גדולים!

[מעדני מלך]

שאלה : האם יש חובה להחזיר אבידה לגוי ?

תשובה : מעיקר הדין אין חיוב להחזיר אבידת הגוי אלא אם כן במקום שיחשבו שיהודים גזלו הדבר, שאז חייב להחזיר על מנת שישובחו הגויים את תורת ישראל, תבוא עליו ברכת ה'.

שאלה : מצאתי חמישה שקלים בעגלת סופר, מה הדין ?

תשובה : בשו"ע ס' רס"ב סג', פסק שמקום האבידה נחשב כסימן ולכן אם הכסף נמצא במקום שברובו שומרי תורה ומצוות חיוב להכריז והסימן יהיה המקום, דהיינו מיקום העגלה.

שאלה : מצאתי עגלת קניות ליד ביתי, האם אני חייב להשיבה ?

תשובה : לכאורה נראה שאם הבעלים של הסופר שומר תורה ומצוות הרי שהוא חייב להחזיר.

אולם בשו"ע ס' רס"א סד' פסק שאבדה מדעת אינו חייב להחזיר, כלומר אדם שאינו שומר על ממנו כראוי אין חוב להחזיר לו אבידתו כגון שהניח הפרה במקום פתוח ללא שמירה וברחה, אינו חייב להשיבה.

ולכן אם הבעלים של הסופר אינו דואג להשגיח שלא ייקחו עגלות מחוץ לסופר אלא כל הרוצה לוקח ואינו מחזיר הרי שהוא נחשב כמאבד ממנו לדעת ואין חייב להשיב לו את העגלה.

שאלה : מצאתי עט בבית המדרש ואין עליו סימן, מה הדין ?

תשובה : בשו"ע פסק שתלמיד חכם מחזירים לו בטביעת עין, כלומר מראים לו את האבידה ואם טוען שהוא שלו מחזירים לו.

והיינו דווקא בכלי ישן שיכול לזהותו בטביעת עין. ולכן אם העט נראה משומש שניתן לזהותו בטביעת עין. הרי שהוא חייב להכריז. ובלבד שהמאבד אינו משנה בדיבורו, דהיינו ידוע כאדם דובר אמת.

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

אם תאמין, תרוויח.

מה גרם לקיבוצניק, לשמור את מצוות השמיטה, ולהשבית את שדותיו? היה זה לאחר אחד המבצעים של צה"ל בגזרת עזה. דעת הקהל העולמית גינתה אותנו. ישבנו יחד לארוחת ערב בסלון ביתנו שבקיבוץ, ודנו במצב הביטחוני, כמובן שאני צידדתי, שיש להכות ב"אגרוף ברזל" בקני המחבלים, כבוגר סירת, וכקיבוצניק - "מלח הארץ", דעתי היתה ברורה בנידון. אבל אז הפתיעה אותי ביתי בשאלה - מדוע יש לנו זכות על הארץ יותר מהערבים? הם חיו פה, ואנחנו באנו לפה? הופתעתי - אבל מיד הגבתי, בתנ"ך כתוב שארץ ישראל שלנו!!! וכאן באה השאלה היותר מביכה - אבא, אמרה לי - מתי בפעם האחרונה ראית את ספר התנ"ך? מה לך ולתנ"ך, שאתה פתאום, מנפנף בו, כדי ל"נפנף" מכאן את הערבים? השיחה הגיע לפסים מבכים...

תראי אמרתי לה, ספר התנ"ך הוא ספר הספרים, הוא הספר של עם ישראל, ואני לא כל כך בקי בו, אבל לקחתי את דבריך לתשומת ליבי, ומזהיום כל ערב נקרא פרק מהתורה. וכך התחלנו, מבראשית, למדנו על בריאת העולם, אדם הראשון, נח והמבול, האבות הקדושים ועוד. לא מזמן הגענו לפרשת "בהר", שם מצווה התורה להשבית את האדמה שנה שלמה!!!

נפלה דממה בסלון - שנה שלמה להשבית את האדמה, משמעותה התרסקות כלכלית. מי יכול לעמוד בזה? למה הקב"ה מצווה כזו מצווה קשה?!

המשכנו לקרוא, ולתדהמתנו, השאלה שלנו בסלון הבית, כתובה בתורה. "וכי תאמר מה נוכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נקצור?"! וכאן הגיע התשובה המדהימה. בורא עולם מתחייב מראש, לתת פרנסה 3 שנים קדימה, למי שמתחייב לשמור שמיטה!!!

קראתי את הפרק כמה פעמים להיות בטוח שאני מבין נכון. שאין "אותיות קטנות". אבל אחרי ההלם, הדברים היו כתובים ברור מאוד, פשוט מאוד. אם תאמין, תרוויח!!!

החלטנו למחרת לברר איזה שנה אנחנו בשמיטה. התברר שאנו עומדים בשנה הששית. כלומר אין הרבה זמן להתכונן חייבים לקבל החלטה. וההחלטה נפלה - אני מתחייב לשמור שמיטה בשנה הבאה, כעת עלי להמתין מה יתן לי בורא עולם השנה.

המתנתי לראות יבול פי שלוש. אבל זה לא קרה.

שדותי הניבו כמות של פלפלים בדיוק כמו כל שנה. כמעט התאכזבתי...

אבל כאן בא נס הגדול.

בספרד יש אקלים דומה לארץ. וגם הם מגדלים, מה שאנחנו מגדלים בארץ.

כמובן שיש לנו תחרות איתם.

והנה בספרד הזמינו חומר הדברה מסי, לריסוס השדות. החומר היה באיכות גרועה, ופגם את כל היבול.

כתוצאה מכך, נוצר מחסור בשוק הפלפלים, הביקוש גדל, והמחיר האמיר

ל - פי 13!!!

מה שאני מרויח בשלוש שנים הרווחתי השנה!!!

הבנתי שכעת הגיע חלקי בעסקה, אחרי שהקב"ה פרע את חלקו.

עלי ללמוד דיני השביעית, ולהשבית את האדמה כראוי.

מצוות השמיטה, זו המצווה שמחזקת את הביטחון בה'.

מתנתקים מהאדמה ומהחומר, ומאמינים שפרנסה היא, מן השמים.

כל יהודי מאמין, עליו לשאוף לחיות, כל הזמן, את החוויה המרוממת של קרבת הבורא, והביטחון בו.

"השלך על ה' יהבך, והוא יכלכלך".

שבת שלום.

המשבצת -

מדוע למנוע זאת ממנו? שני בני הזוג הינם מרוויחים שווים כאשר כל אחד ממלא את תפקידו, צריך לדעת גם לקבל ולא רק לתת. נשים עסוקות בנתינה יומיומית לילדים, לבית, לעבודה אך חשוב מאוד לזכור שמערכת היחסים עם הבעל היא שונה, הוא רוצה וצריך לתת לך. הרצון שלו הוא להעניק לך ביטחון, נוחות ואושר. תקבלי ממנו, תשימי לב לאמירות קטנות שהוא מנסה לתת ותקבלי בשתי ידיים - זה יקדם את הזוגיות פלאים. ישנן נשים רבות שכבר שנים לא מתייחסות למתנות ולנתינה של הבעל ומזלזלות בדעות וברצונות שלו, במצב כזה הוא כבר התרחק ופחות נותן כי יודע שאין למי, שתמיד היא יודעת טוב יותר והיא זו עם המושכות בבית, כביכול עומדת לו במשבצת (הנתינה) ובלית ברירה הוא לוקח את המשבצת שלה (הקבלה) - במקרה כזה צריך לאט לאט ובעדינות לנצל כל הזדמנות של טיפת נתינה מצידו, לייקר ולהעריך אותה שיראה שפתאום את כן שמה לב אליו ולרצון הטוב שלו. שאת יודעת כבר לקבל את השונה ממך ולא חושבת שידעת הכל. זה ייקח יותר זמן אך זה בדוק ומנוסה, ברגע שתעריכי אותו קצת ועוד קצת הוא פתאום יחזור לנתינה הטבעית שלו ומיד תרגישי שהוא חוזר למקום שלו ומסופק הרבה יותר מחייו. לכל בריה ישנו תפקיד ייעודי בעולם. שכל אחד מבצע את תפקידו ונמצא במשבצת המתאימה לו הנשמה שלו ושל הסובבים מרגישה זאת מיד. החלפת תפקידים בין בעל לאישה זוהי סיבה לריחוק בין בני הזוג ולריחוק אישי של כל אחד מתפקידו בעולם. תארו לעצמכן שיום אחד הנמלה תרצה למלא את תפקידו של האריה או להפך - מובן לכל שזה לא הגיוני. לכל אחד תפקיד מיועד מששת ימי בראשית. שבת שלום!

בכל מערכת יחסים בחיים צריך להתנהג באופן שונה. מערכת יחסים של אישה מול בעלה, הוא המעניק והיא המקבלת. מערכת יחסים בין אמה לילדיה, האמא בעמדת המעניקה והם המקבלים. שורש הבעל הוא בנתינה. הוא רוצה לתת לאשתו והיא צריכה ללמוד לקבל ממנו. אם בעלך רוצה לתקן משהו בבית, לתרום לאיזה דבר, להצחיק אותך, לקנות לך מתנה אפילו שהיא לא בדיוק לטעמך - ברגע שתעריכי ותקבלי באמת הוא ירגיש מסופק. ברגע שתודי ותשמחי מהיוזמה החדשנית של הבעל, התנהגות זו תדרבן אותו לתת יותר ולעמוד במשבצת המתאימה לו. המשבצת הנכונה לגבר היא הנתינה. כשאת צוחקת ממנו הוא שמח עד הגג, שאת נעזרת בו /או מקשיבה לדעתו הוא מרגיש שמקיים את ייעודו בעולם. שהוא מרגיש שהוא משיפע עלייך מדעתו, חוכמתו ומיכולותיו הוא מסופק. ישנן נשים שקשה להם לקבל, מכל מיני סיבות, מעדיפות להחליט ולקבוע בלי לשאול את דעת הבעל וגם כשהוא אומר משהו מיד מבטלות את דעתו או מזלזלות בה. התנהגות זו מביאה את הבעל לתסכול תת הכרתי ומובילה לרדנות או להתרחקות מצידו. צריך לנצל את ההזדמנויות הקטנות שיש בבית יהודי בכדי להראות לבעל שהוא איתן על המשבצת שלו ואנחנו על המשבצת שלנו. איך עושים זאת בפועל? ברגע שהבעל מציע הצעה גם אם היא נשללת על סף מבחינתנו, לפני השלילה לתת לו הרגשת הערכה על דעתו, כן לומר "רעיון טוב, לא הייתי חושבת על זה לבד". מיד תראינה את השיפור, את היוזמות הבאות שייגיעו ואת האושר הפנימי שיש לבעל. אם הוא מנסה להצחיק אותך, מומלץ מאוד לצחוק ולהחמיא על החוש המומר. זה חשוב לו ונותן לו כוח להמשיך לתת - אז

פנינים מהפרשה

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר (כה, א)
מִה עֲנִיין שְׁמִיטָה אֶצֶל הָרִשִׁי (רש"י)

אדם עלול לחשוש שמא יבוא לידי הפסד בעטיה של שמיטה, מאחר שלא יזרע ולא יקצור את שדהו שנה שלמה, לפיכך אמרה התורה: "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה, לך ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך ולבהמתך ולחיה אשר בארצך" (להלן פסוק ו, ז), - אף על פי שלא תעבד את שדך, בכל זאת יהיה לאכלה במידה מספקת, לך ולביתך ואפילו לבהמה ולחיה. יתר על כן, שנת שמיטה תשפיע ברכה על כל ששת השנים הבאות "וצויתי את ברכתי לכם".

וְכִי תִמְכְּרוּ מִמֶּנִּי לְעַמִּיתְכֶּן או קָנָה מִיַּד עַמִּיתְכֶּן (כה, יד)

אם אדם נושא ונותן ביורש לפי חוקי התורה והוא נזהר מהונאה, ריבית ומאזני שוא - הרי דבר זה כשלעצמו הוא בגדר עבודה גדולה וקדושה. וכך אמר הבעש"ט ז"ל: הלא קל וחומר הוא - מה אדם שלומד במשנה "המחליף פרה בחמור" (בבא מציעא ק), הריהו חשוב מאוד בעיני המקום, שכן הוא עוסק בתורתו הקדושה, מכל שכן אדם שהוא מחליף ממש פרה בחמור ונזהר אגב כך בכל דיני התורה, בודאי ובודאי שזוהי עבודה גדולה וחשובה לפני המקום.. (מאור עיניים)

וְלֹא תִנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ וְיִרְאֵת מֵאֲלֹהֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיכֶם (כה, יז)

בידוע, "מוזנותיו של אדם קצובים לו מראש השנה", ברם, אם אדם צובר לו הון על ידי הונאה ומרמה, בניגוד לרצון הבורא, סופו לאבד את ההון הזה על ידי חוליים ורעים ושארו.

לפיכך אמר הכתוב "ולא תנו" - אל תצבור לך הון בדרך של הונאה, משום "ויראת מאלהיך" - שתתיירא מפני מידת הדין, אשר תוציא מידך את ההון הגזול הזה על ידי חוליים ואסונות.. (מלא הסעודה)

אֶת כֶּסֶפְךָ לֹא תִתֵּן לוֹ בְּנֶשֶׁךְ (כה, לז)

כשאתה נותן מכספך לעני, אם לשם צדקה או גמילות חסדים, תן לו בסבר פנים יפות ובדברים מעודדים. אל תהא "נושך" אותו אגב נתינה בדברים החותכים כסכין בלבבו, אלא תן לו בעין יפה.. (מלאכת מחשבת)

סיפור לשבת

שהמלמד שלח אותי עם הפתק הביתה, הוא שמע בבית הכנסת שגביר אחד הקים בית חתנות לבנו, והיה צריך לבנות לו תנור, אלא שבית החורשת ללכנים הפסיק מאיזו סיבה לפעול ולא נמצאו לבנים עבור התנור.

הגביר, שלמרות זאת רצה לבנות את התנור בבית בנו, הודיע כי אותו בעל מלאכה שיביא לי לבנים, הוא ישלם לו גם בשביל הלבנים וגם בשביל הקמת התנור, כך של שישה רובלים טבין ותקילין.

אם כן, אמר אבי לאמי, יודעת את מה, אם אין אפשרות להשיג לבנים, נפרק את התנור שלנו ויהיה לי מזה לבנים, ואז אלך לאותו גביר ואבנה לו את התנור בשביל בנו, כך יהיו לנו שישה רובלים, ומזה נוכל לשלם למלמד.

אמר ועשה, הוא פירק את התנור בבית, הלך אל הגביר, ובנה מן הלבנים תנור חדש בבית בנו, וקיבל את ששת הרובלים. בשמחה רבה חזר הביתה, קרא לי ואמר לי, יעקב דוד, קח לך שישה רובלים ותן אותם למלמד שלך, שלושה בשביל שלושת החודשים שעברו, ועוד שלושה לשלושת החודשים הבאים של הזמן. לך נא אליו, והתאמץ ללמוד היטב.

אנחנו בבית, הוסיף הרידב"ז, כל בני המשפחה, האבא והאמא וכל הילדים, כולנו קפאנו מקור במשך כל אותו החורף, בקושי הצלחנו להתכרבל בתוך סמרטוטים, בקושי רב יכולנו לישון מרוב קור, אבל הכל בשביל שיעקב דוד יוכל ללכת ללמוד אצל המלמד הטוב ביותר. כזאת היתה מסירות נפש כדי להנחיל תורה לילד בישראל.

למה איפוא בכיתי, סיים הרידב"ז את סיפורו, כי הנה עכשיו בטרם צאתי מהבית לתפילה חשתי קצת קור בגופי וכבר מהרתי לחשוב לעצמי, שאולי כדאי להימנע מלצאת החוצה ולהתפלל בבית. והנה אז הרי יכלו הורי וכל הילדים לסבול קור אימים כל חודשי החורף בשביל תלמוד תורה שלי, ועכשיו איך עלתה בי מחשבה להישאר בבית בגלל מעט קור. על זו היתה בכייתי...

"שאל אביך ויגדך"

הרידב"ז התגורר בשנותיו האחרונות בצפת. באחד הימים היה לו יום הזכרון לאביו, ובבואו לבית הכנסת לתפילת מנחה, ראה כי עדיין מוקדם ויש עוד זמן להמתין עד התפילה. עמד איפוא והמתין והרהר לעצמו, כשהוא נשען על הסטנדר, אבל תוך כדי הרהור החל לפתע לבכות חרישית.

היה שם אחד המתפללים מתושבי צפת, שהבחין בדבר. הוא ניגש לרידב"ז ושאלו, מבין אני את הבכי שבכיתם כי היום הוא יום הזכרון לפטירת אביכם. אבל הלא הוא נפטר כשכבר היה בן שמונים ומעלה, וגם עברו כבר למעלה מחמישים שנה מאז הלך לעולמו, מה איפוא, נזכרתם דווקא עכשיו לבכות??

השיב הרידב"ז ואמר, אתה צודק, אבל אספר לך במה נזכרתי, כדי שתבין פשר בכייתי. כאשר הייתי ילד שלח אותי אבי ללמוד אצל המלמדים המעולים ביותר, כי הוא תמיד אמר יעקב דוד נתברך בראש טוב ובהרבה כשרון. ופעם אחת אף שמעתי שאמר לאמא, יעקב דוד יצאנו ויהיה למדן גדול ולכן אנחנו מוכרחים לקחת לו את המלמד הטוב ביותר ואמנם היה בעיר מלמד מוכשר מאוד, אלא שהוא ביקש את שכרו רובל שלם לכל חודש וזה היה הרבה כסף.

אבי היה לו מקצוע של בונה תנורים, מזה התפרנס, אבל בדוחק גדול ובעניות רבה, אבל למרות זאת כאשר נגע הדבר בשכר הלימוד למלמד, לא היתה אצלו שום שאלה, מוכרחים לשלם למלמד שהוא הטוב ביותר כמה שהוא דורש. כך התחלתי ללמוד אצלו בתחילת הזמן, ושקדתי על לימודי בהצלחה.

עברו שלושה חודשים מאז התחילו הלימודים אבל אבי לא שילם למלמד כל אותו הזמן, כי לא מצא מניין לקחת. המלמד המתין עד אז בסבלנות אבל כאשר עבר זמן כה ארוך שלא היתה הביתה עם פתק, המתנתי שלושה חודשים, לא קיבלתי שום תשלום, יותר אינני יכול להמתין. והאילו בטובכם לשלוח לי את המוגיע לי, אחרת לא אוכל להחזיק יותר את הילד!

כאשר הבאתי את הפתק פרצה בכיה בבית, אין כסף לשלם למלמד, אבל יעקב דוד הלא צריך ללמוד אצל מלמד טוב. מה בכל זאת עשה אבי. הנה בדיוק באותו בוקר

ואכן בגלל היכולת להכיל את השונה, חבריו של רשב"י, זכו לפרסם את התורה לכלל ישראל ובלשון התלמוד 'נהגו כבוד זה בזה' גם בחברותא, מקום בו דעת הניגוד מתגלית כמה היא שונה מחברתה.

ורשב"י שמעלתו גבוהה, גבוה מעל גובה חבריו, אך טבעי כי יהיה ממשיך תורה יותר מכל חבריו, כי נהג כבוד עם השונה ממנו בעומק נפשו, יותר מכל חבריו.

כך שהשמחה הגדולה בחצר הרשב"י ביום ל"ג בעומר, הן הן הפירות, של מי שנוהג כבוד עם כל השונה ממנו, הכל קופצים לקול מצהלות המזמרים 'ואמרתם כה לחי ר' שמעון בר יוחאי' עוצמה של שמחה פורצת דרך, ליטאים וחסידים, תימנים וספרדים, סאטמר וברסלבים, שחורים וסרוגים, דתיים ושאנים, כולם יד ביד, אין זה 'לצד' זה, כולם זה 'עם' זה, אהבת ישראל במעגל אחד.

מי בדף התלמוד ומי ברגליו בהר מירון, כל אחד ודרכו שלו, העיקר שהכל נוהגים כבוד זה בזה, כי כבוד לרשב"י זה ההילולא, ועוד יותר כבוד לנהוג כבוד בכל השונה מאתנו, בדרך העולה בית א-ל.

מרשב"י בשבת דף לג, ועד למירון בל"ג בעומר
המוני בית ישראל מצביעים ברגליהם, ועולים מירונה ביום ל"ג בעומר, לעומתם המשגיח בשיבה יצטט מהגרי"ש אלשיך, כי רשב"י נמצא בתלמוד וכגון בשבת דף לג! אז האם ללמוד סוגיא בתורתו של הרשב"י בתלמוד או לעלות למירון?

אז עד שנחליט אם לעלות לציון הרשב"י בל"ג בעומר, הנה מידע קטן, רשב"י היה גלגולו של משה רבינו, שניהם זכו להיות אבות להעברת התורה לישראל, משה רבינו העביר את חמשה חומשי תורה ורשב"י את הזוהר הקדוש מה שקרוי תורת הנסתר.

משה רבינו ורשב"י היה להם יכולת להכיל את השונה מהם, צדיק כרשע, כך שמשה רבינו על אף החטאים שהיו בישראל תמיד היה מעורר רחמים על עם ישראל, ורשב"י אחרי שיצא מהמערות כל מה שהיה שורף בנו ר' אלעזר, רשב"י היה מתקן.

ועוצמת הרשב"י מקבלת תוקף, שכן לא קיבל את ההערכה הראויה מהסביבה שלו. ולא רק חוסר הערכה ראויה אלא היה גם בעל יסורי הגוף, והיסורים לא הפריעו לו, לסבול את עצמו ואת הרשעים כמו הצדיקים. למתבונן זו עוצמה אדירה

ל"ג בעומר

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

לג' בעומר

בבית דין של מעלה

השבוע יחול לג' בעומר, יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי.

לפני מספר שנים, סיפר לי ידיד סיפור מדהים, מבית דין של מעלה!!!

הכרנו יחד, בחור שחלה במעייו, והיה מאושפז רבות בבית חולים תל השומר.

לאחר תקופה הדרדר מצבו, והוא אושפז בטיפול נמרץ, בשלב מסוים קראו הרופאים לבני המשפחה, ואמרו להם, שיש לו כמה שעות לחיות, וספק רב אם ישרוד את הלילה.

ואכן, בשעה 1 לפנות בוקר, נדמו המכשירים.

על פי חוק, אדם שנפטר בבי"ח יש להניח את הגופה על מיטה, לאחר קביעת המוות, במשך כשעתיים.

ומדוע?

אולי יתעורר....

ואכן הבחור שלנו אחרי שעתיים, בשעה 3 לפנות בוקר, פקח את עיניו!!! כמוכן שכל הרופאים הוזנקו מיד למיטתו, לראות במה עיניהם את הנס הרפואי.

מיד שנתאושש, ביקש לקרוא לאמו, ולרב בית הכנסת. רב בית הכנסת שהיה גר בראש העין, "הוקפץ" מיד לתל השומר, והוכנס ליד מיטתו.

הבחור פתח את פיו בסיפור מדהים.

לא הייתי כאן – אמר לרב – בטרם החל משפטי בב"ד של מעלה, שמעתי דיון הלכתי בין הדיינים, וכאן מתאר הבחור משא ומתן הלכתי מורכב בנושא "הפיטם של האתרוג". הרב ששמע את הדין אמר שאחזה בו צמרמורת בכל גופו, מניין הוא יודע? מעולם לא ידע הבחור מההלכים הלכתיים כ"כ מורכבים. אין זאת כי אם שנחשף לידע רוחני בזמן שהותו במוות קליני.

ואז החל המשפט שלי – הגיעו מלאכים טובים יותר. ומלאכים טובים עוד יותר... אין מעשה שנכחד או נעלם. חלק ממעשיי היו עבורי בושע נוראה, וחלק נתמלאתי בשמחה שעשיתי את המעשה הנכון.

אך כאן נכונה לי הפתעה גדולה. מי בא להעיד עלי בב"ד של מעלה?

רשב"י בכבודו ובעצמו!!!

מה לי ולרשב"י, שחי לפני כמעט 2,000 שנה, ואיני אדם שעסק בתורת הסוד ובדברי הזוה"ק?

לכן, קראתי לך כבוד הרב – לפני כשנתיים ערכנו בבית הכנסת הילולה לכבוד רשב"י, הילדים אספו קרשים למדורה. והמבוגרים הוזמנו לסעודה.

יומיים קודם לכן, ראיתי ארגזי שתיה לכבוד ההילולה. אמרתי בלבי, שיהיה זה טוב שאכניס את השתיה למקרר, ע"מ שיהיה שתיה קרה לנוכחים.

רשב"י בא להעיד עלי שאני טרחתי לכבודו בהילולא!!!

ואז פנה רשב"י לעברי ואמר "איש צעיר, עדין לא הגיע זמנך, רד למטה"!!! ומיד לאחמ"כ פקחתי כאן את העיניים.

זהו כוחו של מעשה קטן וטוב, שנעשה לא מתוך פרסום, ותהילה, ואיש לא ידע, ואפי' הבחור עצמו שכח מהדבר, ולא ייחס לו חשיבות, אבל מצווה קטנה יש בכוחה להציל אדם ממוות!!!

רשב"י לפני פטירתו אמר – לגאולה ישנם שני מסלולים. המסלול הקשה – המופיע בספר זכריה. והמסלול של חסד ורחמים עליו אנו מתפללים מידי יום, ג' פעמים – "ותחזינה עינינו בשוכר לציון ברחמים". למסלול זה – אומר רשב"י – נזכה ע"י לימוד הזוהר הקדוש, שעל ידו נזכה לצאת מן הגלות ברחמים. זכות רשב"י תגן עלינו ועל כל עם ישראל.

רוצה לעשות נחת רוח ליקירי הנפטרים?

תיקון הנפטרים

שנעשה ע"י עשרה אברכים עם ספר תורה שופרות וצדקה

כמו שכתב הרה"ג המקובל המלובן רבי יהודה פתאי זצ"ל בספרו "מנחת יהודה":

אם רוצים לעשות נחת רוח לנפטר יקבצו עשרה אברכים ויעשו זה התיקון. וע"כ ראוי לכל מי שנפטר אחד מקרוביו שיעשה לו זה התיקון וטוב שיעשו גם למי שמוחזק בכשרות כמו שכתב בהקדמה לספר "שו"ת איש מצליח" על רבנים וצדיקים שביקשו שלאחר פטירתם יעשו להם זה התיקון. ומי שאינו מוחזק בכשרות טוב שיעשו לו זה התיקון עד שיראו בחלום שהוא שמח ולבוש היטב.

התיקון יערך א"ה **ביום שישי ד' סיון תשע"ו (10.6.16 למינים)**

בבית המדרש **"יביע אומר"** רחוב עוזיאל 41 בני ברק

טל למסירת שמות:

03-8000770

עלות מסירת שם 101 ש"ח (הכספים מועברים לחזקת הסל)

באפשרותך לזכות את הרבים בנסף קטן

הדפסת 1000 דיסקים של הרב יגאל כהן סה"כ 800 ש"ח

אפשר גם בתשלומים

טלפון **03-8000770**